

In 'Die ene melding' interviewt **Wil Thijssen** politiemensen over de gebeurtenissen na een specifieke melding die hun kijk op het vak ingrijpend hebben veranderd.

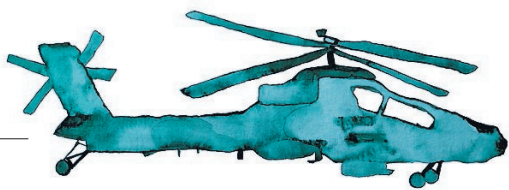
Die ene melding

HAN VAN NES GEPENSIONEERD HOOFDINSPECTEUR

'Ik geloofde het vreselijke verhaal eerst niet'

V spreekt politiemensen over de melding die hun kijk op het vak heeft veranderd. Voormalig teamchef **Han van nes** (69) kreeg op het wijkbureau in Apeldoorn zo'n uitzonderlijke melding, dat hij het bijna niet kon geloven.

Door **Wil Thijssen** Illustratie **Anne Stoker**

'Ik heb vele tientallen zelfdodingen onderzocht of laten onderzoeken, en zelfs wel eens drie op één dag gezien, maar dit had ik nog nooit meegemaakt. Op een middag in maart 2003 verbond de centrale een automonteur met mij door. Hij had een klant gebeld die heel raar klonk, die traag sprak, heel lijsig. De monteur vroeg of het goed met hem ging en kreeg als antwoord: 'Ik heb mijn polsen doorgesneden en lig in het bos van het Caitwickerzand, bij Uddel.'

'Dat leek me allemaal heel onwaarschijnlijk. Iemand die zijn polsen heeft doorgesneden om zelfmoord te plegen, neemt toch niet op als zijn automonteur belt om te zeggen dat je je auto nog niet hoeft te brengen omdat sommige onderdelen nog niet voorradig zijn? Ik dacht: dit is een grap, die klant neemt zijn monteur in de maling. Maar hoe ongeloofwaardig ook, je moet een melding onderzoeken, dus ik belde die klant. Hij nam op en ik vroeg voorzichtig wat er aan de hand was. Ook tegen mij zei hij, heel traag: 'Ik heb mijn polsen doorgesneden en lig in het bos.' 'Je houdt me toch niet voor de gek?', vroeg ik nog. 'Nee', antwoordde hij.

'Voor de zekerheid stuurde ik een auto naar dat gebied en hield de man aan de lijn. 'Ik ga even overleggen, ik zet je in de wacht', zei ik, en ik belde met mijn mobieltje tussen door collega's, de meldkamer en zijn thuisfront. Zijn vrouw nam op. 'Dag mevrouw', zei ik voorzichtig, 'we kregen een rare melding die misschien betrekking heeft op uw man. Ik wil even checken waar hij is en hoe het met hem gaat.' 'Hij is naar zijn werk', antwoordde ze. 'Hij

is depressief, onder meer door gedoe met zijn baan.'

'Toen dacht ik: shit, dit is serieus. Ik vroeg met spoed om een helikopter, want de schemering zou snel invallen en dan is het moeilijk om iemand in een bos te vinden. De politiehelikopter was niet in de buurt, waarop de meldkamer een Apache met warmtebeeldcamera van de luchtmacht bereid vond om naar het Caitwickerzand te vliegen.

'Ondertussen zette ik het gesprek met de man voort. Ik hoorde het geluid van zijn voetstappen, dacht ik, dus ik vroeg of hij zich zichtbaar wilde maken voor mijn collega's die hem aan het zoeken waren. 'Ik kan niet overeind komen', reageerde hij. Omdat dat niet rijmde met de voetstappen die ik hoorde, bleef ik twijfelen aan zijn verhaal. Later bleek dat ik niet zijn voetstappen hoorde, maar zijn ellebogen waarop hij voortkroop. Omdat zijn stem steeds zwakker klonk en mijn collega's hem niet konden vinden, verzocht ik ze met sirenes door het bos te rijden zodat ik dat geluid via het telefoongesprek met die man zou horen, en kon aangeven dat ze in de buurt waren.

'Plotseling antwoordde de man niet meer. Kort daarna was zijn batterij ook nog leeg en werd de verbinding verbroken. Dat was een akelig, spannend moment. Enkele minuten later meldde een collega via de portofoon: 'Ik heb hem gevonden. Hij is dood.'

'Het is een raar idee dat ik zo'n anderhalf uur heb gesproken met een man die een zelfgekozen dood tegemoet ging. Ik ben met collega's naar zijn huis gereden om de familie te informeren.

'Enkele maanden daarna vroe-

gen zijn dochters of ik met hen naar de plek wilde gaan waar hun vader is gevonden. Twee ontzettend lieve, intens verdrietige twintigers. Ze hielden elkaar vast en werden heel emotioneel. Ik ben bestand tegen de meest verschrikkelijke incidenten, maar hun verdriet kwam diep bij me binnen. Ik vond het heftig dat deze vader het gedoe op zijn werk zwaarder liet wegen dan het feit dat zijn kinderen hun vader moesten missen.

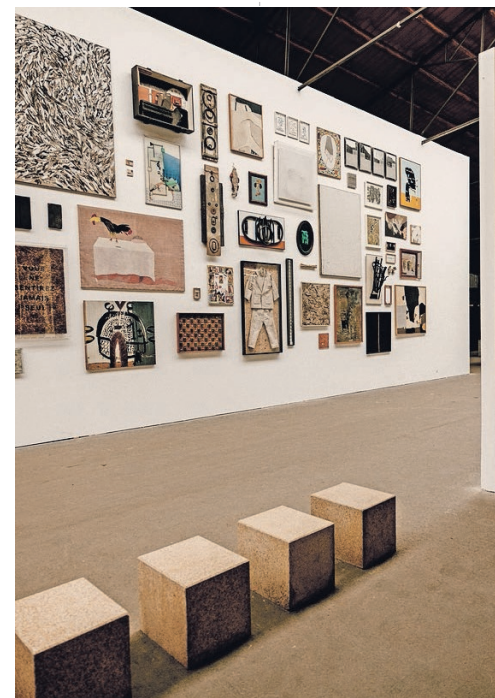
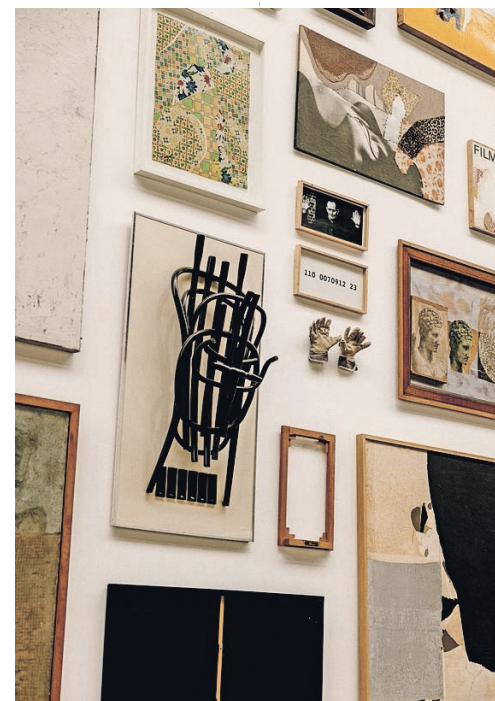
'Van dit incident heb ik twee dingen geleerd. Het eerste is dat je een melding altijd serieus moet nemen en snel moet handelen, hoe onwaarschijnlijk het verhaal ook klinkt. En het tweede is dat je niet te snel conclusies moet trekken over een melding van zelfdoding. Wij worden geregeld gebeld door mensen die te veel pillen hebben geslikt, op een brug of gebouw klaarstaan om te springen, op het spoor zitten of hun polsen hebben doorgesneden. Als ze ons bellen gaat het meestal om spijtoptanten of aandachttrekkers.

'Maar deze man wilde echt dood. Wij vermoedden achteraf dat hij het telefoontje van zijn automonteur opnam omdat hij gevonden wilde worden. Niet door burgers en al helemaal niet door zijn familie, maar door de politie. En dat hij mij daarom zo lang te woord heeft gestaan. Hij wilde gevonden worden, maar wel pas na zijn dood. De tragiek wil dat hem dat is gelukt.'

Praten over gedachten aan zelfdoding kan bij 113 Zelfmoordpreventie. Bel 0800-0113 voor een gesprek. U kunt ook chatten op www.113.nl

VERVOLG VAN PAG **V3**

Selectie uit de collages en assemblages op de jubileumtentoonstelling.

COLLAGES EN ASSEMBLAGES VERZAMELDRANG

Van dat lezen kwam al vlog het kopen. 'Schrijf maar op: verzamelen is een ziekte. En er bestaat geen medicatie tegen.' Het zit in zijn familie. Zijn vader verzamelde oude boeken, Verbeke begon als kind met postzegels en bierviltjes. Het hart van de Verbeke-collectie bestaat uit collages en assemblages: Verbeke heeft meer dan zesduizend stuks. Hij waardeert het gebruik van bestaande materialen: 'Als je ziet wat er allemaal wordt weggegooid, dat vind ik echt om te huilen. Recuperatie (hergebruik, red.) vind ik zo belangrijk, in ons leven en in de maatschappij.'

Inmiddels is hij ook expert op het gebied van de Belgi-

sche collagekunst: 'Laat mij een Belgische collage zien en ik weet gewoon: baf, dat is van die. Dan weet ik ook meteen of ik het wil hebben.' Zijn favoriete collagemaker is de Belgische surrealist E.L.T. Mesens (1903-1971). Dat was een multitalent, want Mesens was naast kunstenaar ook muzikant en dichter. De titel van de jubileumtentoonstelling leende Verbeke ook uit een tekst van Mesens: 'Zonder God, zonder meester, zonder koning en zonder rechten.' In Verbeke's eigen woorden: 'Doe wat je wilt, niemand hoort je te zeggen wat je moet doen.'